

de Herrer's Tjeneste, dersom det ærede Medlem vil indfri sit Ord udenfor denne Sal; men der var et lille „men“ derved, thi da vi kom til Kjøbenhavns Befæstning, sagde det ærede Medlem: Ja, den har rigtignok Medlemmet for Veile Amts 2den Valgtreds udtalt sig bestemt imod, men hvad er saa Enigheden? Kjøbenhavns Befæstning er Alt for det ærede Medlem, for mig er den Intet. Det, der er Alt for det ærede Medlem, er Intet for mig, og omvendt. Jeg vilde nu gjerne tale med de Herrer om de 100,000 Mand, og jeg vil da sige, at mig forekommer det, at der er Meget i den nuværende Ordning, som er militaristisk og ikke forsvarsmæssigt. Jeg tror, at vi under den nuværende Ordning have et stort Spild af personlige Kræfter, som vi kunde undgaa. Jeg vil ikke komme nærmere ind derpaa, ikke saare til nogen Side, men jeg har aldrig kunnet forstaa den Turnus, man har anlagt med hvert tiende Aar at indfalde til samme Bataillon. Generalinspektøren for Fodfolket, Nielsen, som man dengang ansaa for at være den faktisk mest erfarne Mand paa dette Kapitel, sagde, at i fereogtredive Maanedere vilde Kapitainerne ikke have Noget at bestille af Bedynding i de 28, og Premierlieutenanterne ikke i 17—18 Maanedere, og værre gaar det naturligtvis med Oberstlieutenanter og Oberster. Jeg mener nu, at vi kunde faae indøvet Mandskabet til de samme Kammer paa en anden Maade. Jeg mener ogsaa, at vi fra Fædrelandets Forsvars Standpunkt ikke have Raad til at aflevere fra Militærtjenesten til det borgerligere Liv udmærket erfarne og dygtige Mænd, maaske nogle af de mest erfarne og dygtigste Mænd, vi have, nemlig Kapitainer, som falde for Aldersgrændsen. Det er et Spild af Forsvarskraft, som jeg tror, det er aldeles urigtigt at anvende en stor Sum i Pensioner paa at spille. Rigsaabst som jeg er enig med de ærede Herrer i, at den Forventning ikke slog til, at de Værnepligtige skulle have traadt til i stort Antal som værnepligtige Befalingsmænd efter den tidligere Ordning, er det derimod ingenlunde sikkert — thi deri er der sket en væsentlig Forbedring ved den nyere Ordning, — at det ikke vilde være i samme Grad Tilfældet nu, hvis man fulgte disse værnepligtige Befalingsmænd med et passende aarligt Honorar og en passende Forfremmelse over i Landeværnet. Et er jeg ogsaa enig med de Herrer om, og det er det, at vi selvfølgelig maa have Vaabenbaade til vor Liniehær og til vort Landeværn. Vi have skaffet Vaabenbaade til Fæstningsartilleriet og Feltartilleriet og til Fodfolket, det vidner vor senere politiske

Historie her i Salen om. Derom kan der ikke være Tvivl. Hvorvidt Remingtongeværer ville holde sig tidssvarende, efter at man er begyndt i større Udstrækning at anskaffe Magasingeværer i andre Laade, veed jeg ikke, men de ville tilvisse ikke blive ubrugelige derfor, thi de ville blive fortræffelige Vaaben for Landeværnet. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Forsvarsordningen, men jeg har kun med disse Uttringer villet vise, at det ikke er grebet ud af Luften at anlægge en Hær paa 100,000 Mand i Linie og i første og andet Landeværnsophbud, det er ikke grebet ud af Luften, det er Noget, som vi kunne gjøre overkommeligt med vor pekuniære Evne, naar vi tage Brug af de værnepligtige Befalingsmænd, og selvfølgelig, naar Befolkningen er besjælet af den Aand, at den træder Loven til Hjælp, thi uden dette kan det ikke gaa. Men naar dette sker, eller rettere sagt, naar Befolkningen har Dannevirke i Brystet, saa kommer der Liv i Loven Aar for Aar, efter som Befolkningen vover i Erkjendelsen af, at den er knyttet til denne Sag, og at den maa vise sig beredvillig til at lægge sin Del paa Bægten. Dette, mine Herrer, tror jeg betyder, at jeg vil værges mit Land. Hvad man kan blive nødt til at gjøre, naar der er Nød paa Jærde, og naar Landet er truet, det er — det indrømmer jeg det ærede Medlem — ikke til at beregne, men den Tjende, som ellers muligvis, naar vi stode magtesløse, vilde forsøge at gjøre et Kup, vilde dog muligen betænke sig paa at anvende en Armee paa en tvivlsom Opgave, hvor han kunde vente at møde et saadant levende Forsvar med Dannevirke i Brystet. I Forbindelse hermed vil jeg tillade mig at gjøre den Tilføining, uagtet de Herrer maaske ikke hnde at høre det, at jeg troer — det er jo min gamle Tanke — at dette ogsaa vilde styrke vort Folk indadtil. Mit Kjendskab til Historien lærer mig, at da Bonden lod Ridderen føre Vaaben for sig, saa afgav han ogsaa sin Frihed, og det er min Overbevisning, at i samme Grad som man tager denne Tanke op og ordner dette rigtigt, i samme Grad faae vi en Befolkning, der er ærefjær for sit Fædrelands Være udadtil og ærefjær for sin Frihed indadtil, et Folk, som er „værd at agte, værd at leve“. Jeg skulder det ærede Medlem endnu en enkelt Bemærkning. Jeg paastjønner i høi Grad hans Tiltrædelse af de Punkter, hvorom der er Tale. Det ærede Medlem har misforstaaet en Uttring af mig i den Tale, som jeg for nogle Aar siden holdt, nemlig den Uttring af mig: Hvis Regjeringen havde sat Punktum efter Ordet „Feltbefæstning“. Det vil altsaa sige, at Regjeringen skulde have